haistoin savun ja tunsin synkän pimeyden saapuvan ja laskeutuvan peittona yövalojeni päälle. Kuu itki, ja niin minäkin. Halusin huutaa heittäkää minut tuleen, olen tukehtunut savuun jo satoja vuosia! Ja yö ei enää muuttunut, ei mennyt pois. Aurinko ei sanonut mitään aamuisin, ei tarjonnut hymyään. Tai en nähnyt sitä, ehkä olin unessa. Lämmön tunsin, ja paahduin siihen paikkaan. Hiileksikö minun piti muuttua? Olin tehty tuhansista puista, erilaisista mutta samanlaisista. Liian monimutkainen kone - en ymmärtänyt itseäni. Yhteistyö kolmen elementin kanssa - tuli oli se tarinan musta lammas. Kopteri lensi paikalle, kuin linnut jotka luovuttivat ja lensivät pois. Pelastajat tekivät kaikkensa toivottovimman kohdalla, mutta vettä ei vain ollut tarpeeksi. Vesi katosi savuna ilmaan hiljalleen, kohti ikuista yötä. Tunnelin päässä ei ollut valoa, vain tulta kasa hiiltä ei mieltä ilahduta, eikä kukaan halua kasvattaa uudelleen sitä mitä olin. seisoin tässä vuosia kauniina, ja hetkessä muistot paloivat ihmisten mielistä lehtipeittoni kanssa. Olin taideteos yön tähtösille - hetkessä kaikki muuttui, ja olin tähteitä, kasa roskaa joka unohdettiin. Halusin rakastaa ja antaa muuta kuin jätteitä. Onko tämä kohtaloni? Pystyykö nousemaan kolosta jos ei näy ulospääsyä? pystyykö ikuiselta tuntuvan tulen sammuttamaan, vaikkei olisi vettä? Kohtalo ei voi olla tuomittu olemaan ikuisesti palava metsäpalo eihän?